

3. Czy art. 12 ust. 4 dyrektywy 2014/24/UE zawiera dorozumiany tzw. zakaz uprzywilejowanego traktowania, a jeśli tak, to o jakiej treści?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65).

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 24 października 2018 r. w sprawie T-400/17, Deza / Komisja, wniesione w dniu 21 grudnia 2018 r. przez Deza, a.s.

(Sprawa C-800/18 P)

(2019/C 93/41)

Język postępowania: czeski

Strony

Wnoszący odwołanie: Deza, a.s. (przedstawiciel: adwokat P. Dejl)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji, Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 24 października 2018 r. w sprawie T-400/17;
- stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Komisji nr 2017/776⁽¹⁾ z dnia 4 maja 2017 r. zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 maja 2008 r., w zakresie, w jakim dotyczy ono klasyfikacji i oznakowania substancji antrachinon;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w niniejszym postępowaniu odwoławczym przed Trybunałem Sprawiedliwości i we wcześniejszym postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie cztery zarzuty.

1. Sąd Unii Europejskiej błędnie zinterpretował i zastosował rozporządzenie CLP⁽²⁾, a w szczególności jego następujące podstawowe zasady: (i) badana i klasyfikowana substancja powinna być wprowadzona na rynek UE; (ii) związek przyczynowy pomiędzy substancją i skutkami rakotwórczymi w testach na zwierzętach powinien być dostatecznie udowodniony; (iii) wystarczające dowody powinny zostać uzyskane w toku wiarygodnych i dopuszczalnych badań naukowych; oraz (iv) klasyfikacja substancji musi uwzględniać nową wiedzę naukową i techniczną oraz postęp naukowy i techniczny.
2. Sąd dokonał kontroli klasyfikacji antrachinonu, czyli części rozporządzenia Komisji, w sposób sprzeczny z wymaganiami dotyczącymi sądowej kontroli decyzji organów i instytucji Unii Europejskiej oraz przeinaczył okoliczności faktyczne i dowody.
3. Sąd błędnie zinterpretował i zastosował zasadę pewności prawa.

4. W wyniku powyższych nieprawidłowości Sąd naruszył prawa wnoszącej odwołanie oraz zasady zapisane w Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, a także w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności prawo do rzetelnego procesu sądowego, prawo do spokojnego korzystania z własności i zasadę pewności prawa.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017 L 116, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2008 L 353, s. 1)

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 18 października 2018 r. w sprawie T-640/16, GEA Group AG / Komisja, wniesione w dniu 27 grudnia 2018 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-823/18 P)

(2019/C 93/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Christoforou, P. Rossi, V. Bottka, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Gea Srl

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- obciążenie GEA kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi dwa następujące zarzuty:

Komisja utrzymuje, że Sąd popełnił dwa naruszenia prawa. Po pierwsze, nieprawidłowo zastosował zasadę równego traktowania, nie uwzględnił orzecznictwa dotyczącego pojęcia przedsiębiorstwa i dotyczącego odpowiedzialności solidarnej, a także popełnił błąd w przedmiocie skutków obniżenia grzywny, które może zostać przyznane jedynie dawnej spółce zależnej przedsiębiorstwa dopuszczającego się naruszenia. W szczególności Komisja uważa, że Sąd w zaskarżonym wyroku odszedł od orzecznictwa Trybunału, zgodnie z którym pojęcie odpowiedzialności solidarnej w odniesieniu do części grzywny, która jest wspólna dla wszystkich danych osób prawnych, jest wyrazem pojęcia przedsiębiorstwa do celów art. 101 TFUE (zob. wyrok C-231/11 P, Siemens Österreich, pkt 57). A zatem osoby prawne wchodzące w skład tego samego przedsiębiorstwa w chwili popełnienia naruszenia są wszystkie z definicji solidarnie odpowiedzialne za grzywnę odpowiadającą udziałowi przedsiębiorstwa w naruszeniu (do wysokości maksymalnej kwoty, za którą każda osoba prawna jest indywidualnie odpowiedzialna). Rozumowanie przyjęte w zaskarżonym wyroku opiera się na stosowaniu w drodze analogii teorii dotyczącej wewnętrznego podziału odpowiedzialności solidarnej, która dotyczyła również wyłączenia odpowiedzialności dłużników solidarnych za część nałożonej solidarnie grzywny. Jednakże Trybunał odrzucił tę teorię w wyroku Siemens Österreich C-231/11 P i w wyrokach w sprawach połączonych C-247/11 P i C-253/11 P, Areva. Ponadto Sąd nie uwzględnił w zaskarżonym wyroku orzecznictwa, zgodnie z którym spółka dominująca nie może skorzystać z niższego pułapu 10 % obrotu swojej dotychczasowej spółki zależnej (Kendrion, C-50/12 P, pkt 58, 68, 70). Zaskarżony wyrok został zatem wydany z naruszeniem prawa w odniesieniu do interpretacji i stosowania utrwalonego orzecznictwa Trybunału, stwarza niepewność prawa i ma wpływ na zakres uznania, jakim dysponuje Komisja przy ustalaniu wysokości grzywien nałożonych na przedsiębiorstwa z powodu naruszenia art. 101 TFUE.